

Pau Vidal

Visat núm. 18
(octubre 2014)

Amb els anys he anat traduint cada vegada més, i de ser tercera feina (per hores de dedicació) ha passat a ser gairebé la primera, en rivalitat amb la divulgació lingüística. Ara mateix faig mitja dotzena de títols l'any, i hi xalo tant que aspiro a convertir-la en ofici exclusiu.

Primer de l'italià al català, ara també d'algunes altres llengües itàliques, com el napolità o el sicilià. Però a canvi tinc la immensa sort d'haver atrapat una d'aquelles preses que enxampes un cop a la vida: l'Andrea Camilleri, un paio que té la mateixa malaltia que jo, la del verb. I com que a sobre és un grafòman, es pot dir que gairebé treballa en exclusiva per a un sol autor.

Les seves novel·les són un castell de focs verbal. Jocs de paraules, equívocs, pistes amb acròstics, dialectalismes... Un festival, que diuen ara. Trigo més que amb els altres autors, és clar, però m'ho passo molt millor. De fet, i això ho dic en veu baixa, que no se m'enfadin els editors, amb en Saviano o en Tabucchi m'avorreixo una mica. Amb en Lampedusa no, veus? Traduir el *Gattopardo*, una novel·la que jo aquí només veig comparable a la trilogia de València d'en Mira (per l'estil, ho dic), va ser tota una experiència. De fet va ser tan trasbalsador que em pensava que hi hauria un abans i un després, no ho sé, que em miraria el món d'una altra manera.

Torno a en Camilleri. La majoria coneixeu les aventis del comissari Montalbano, que són les que han estat adaptades a la televisió. Però les millors, i en això estem d'acord pràcticament tots els lectors, són les del cicle històric. Les que sicilianegen més. La qual cosa, de passada, m'ha permès aprendre un altre idioma. I ja sabeu què diuen els neurolingüistes, oi? Que aprendre idiomes ajuda a prevenir l'Alzheimer.